

Способността на този господарь не бѣхъ обыкновенны; отъ тѣхъ можаше да са учаква повече отъ колкото са получи, ако не бѣше изнѣженността да поглъща и врѣмето и силитѣ му. Въ началото на своето царуванье той издаде Хати-Шерифа, нарѣченъ *Хати-Шерифъ на Гюлхане*, и объеви прѣдъ свѣта, че животътъ, имотътъ и свободата на вєнчкитѣ поданници сж уздравены отъ законитѣ и отъ Правителството. Този Хатишерифъ може да са гледа като программа на управленіето, което постановяваше новитѣ Султанъ. Нѣ обстоятелствата като не бѣхъ благоприятны за общаннитѣ въ 1839 год. правдини, обѣщаньето имъ са повторени на 1856 год. съ новъ Хати-Шерифъ, нарѣченъ *Хати-Хумаюнъ* и, за да не останжтъ прѣобразованіята неизвршєны, състави са и единъ съвѣтъ нарочно за тѣхъ, *Съвѣтътъ на Танзимата*.

По-главнитѣ точки на Хати-Хумаюнътъ отъ 1856 сж слѣдующитѣ: 1) Подтвърдяватъ са постановеніята на Гюлханскыя Хати-Шерифъ; 2) Правата на христіанскитѣ общини са запазватъ; 3) Духовнитѣ началства са освобождаватъ отъ гражданската подєждность; 4) Дава са равноправность на вєнчки въ роєповѣданія и за Христіанитѣ са отварятъ вєнчкитѣ господарственны службы; 5) Мѣняваньето на вѣрата да е свободно; 6) Христіанетѣ да са представляватъ въ държавнитѣ съвѣты.

Отъ вєничко туй обаче не излѣзе опъзъ полза, която са чакаше защото приложеніето на новитѣ закони бѣше оставено на чиновници, които не разбирахъ добритѣ намѣренія на Султана. Честьта за уравниеніето на Христіанетѣ съ Мюсюманетѣ въ гражданєко отношеніе и за обєсеченіето на поданнитѣ отъ всякаквы насилія била прѣдоставена за прѣемника на Меджидъ.

Въ първитѣ години на царуваньето си Абдуль-Меджидъ бѣше принуденъ да продѣлжава неприятелствата съ египетскыя паша и съ неговия сынъ, който си расхождаше войскитѣ по Мала-Азія. Портата направи съюзъ съ Англія и отъ тогазъ работитѣ получихъ другъ видъ. Англій-